

Hồi 19

Nguyệt Hạ Giai Nhân

Sắc trắng trong như nước, bầu trời thanh khiết vô cấu, đây là cái đêm dễ chịu êm ái.

Nước suối chảy tuôn tuột, bên cạnh bờ suối là một cánh rừng mai, bên kia con suối là những ngọn đồi đất nhấp nhô dài vô tận.

Yên tĩnh!

Một đêm yên tĩnh, êm ái hết sức!

Có một công tử quý phái ăn mặc khá lịch sự sang trọng, đang đứng khoanh tay bên cạnh bờ suối, đối phương đứng yên bất động y như một pho tượng điêu khắc.

Đối phương là ai thế?

Y chính là Quan Lạc Hiệp Thiếu Phương Nhất Cung, một thư sinh phong lưu nhất ở chốn võ lâm này.

Y đang dạo cảnh thưởng thức trăng đẹp ư?

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người nhỏ nhắn hiện tới như một u linh từ từ lướt về Quan Lạc Hiệp Thiếu.

Quan Lạc Hiệp Thiếu quay người qua chấp tay xá dài nói:

- Tiên Cơ huệ nhiên quang lâm, Phương Nhất Cung được yêu chiều mà giết mình!
- Phương công tử nói quá lời thế thôi, chính ra mới là người được yêu chiều mà giết mình vậy!

Lời nói uyển chuyển nghe thật êm tai.

Đối phương không ai xa lạ mà chính là Võ Lâm Tiên Cơ đây, nàng mặc một bộ y phục toàn trắng, dưới ánh trăng soi sáng quả thực y như Quảng Hàn tiên tử đã lâm phạm trong truyền thuyết.

Quan Lạc Hiệp Thiếu vui cười nói:

- Trăng đẹp đêm lành, được hội ngộ với Tiền Cơ, tại hạ lấy làm nhân sinh khoái sự.

Võ Lâm Tiền Cơ khẽ cười một tiếng, nụ cười thật tươi, không mất phần đoan trang, y như một bông lan trên quý hén mở, khiến người ta trông thấy liền sinh một cảm giác chỉ có thể đứng xa để thưởng thức chứ không được đụng tới.

- Công tử chiếu kiến, có điều chi chỉ giáo ư?

Quan Lạc Hiệp Thiếu mỉm cười nói:

- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ có câu nói giấu trong đáy lòng từ lâu, nay nói ra mong rằng Tiền Cơ chớ lấy làm ngạc nhiên!

Võ Lâm Tiền Cơ nói:

- Công tử cứ nói không hề chi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu lại xá dài một cái nói:

- Tại hạ hâm mộ Tiền Cơ từ lâu, sợ rằng mãi không có cơ hội hiển đạt, nhân dịp đêm nay đành phải thổ lộ tâm ý, Tiền Cơ là một tiền nhân, tại hạ chỉ là một phàm phu tục tử, nếu Tiền Cơ chẳng chê bai, kẻ này xin vọng ca nhất khúc cầu phượng!

Nói xong, đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm nhìn đối phương.

Võ Lâm Tiền Cơ lại cười một tiếng nữa, vẫn nụ cười ngọt ngào đoan trang như lúc nãy, nhưng rất thâm trầm, khiến người không thể đoán biết tâm ý nàng qua nụ cười này được hết.

- Nay Phương công tử, điều này người nên nói lại với gia mẫu, như vậy... thì thích hợp hơn!

Quan Lạc Hiệp Thiếu khẽ gật đầu đáp:

- Vâng, thế nhưng... lệnh đường bảo tại hạ phải đích thân xin một lời nói của Tiền Cơ...

Giương mặt của Võ Lâm Tiền Cơ không hề biểu lộ mảy may tâm ý của nàng, cô ta chẳng lạnh nhạt, nhưng cũng không nhiệt tình, nụ cười kiến người trông thấy chỉ sinh cảm giác hoang mang, chẳng đoán biết ý của nàng chút nào cả.

Nàng không trả lời Quan Lạc Hiệp Thiếu, lại đưa mắt nhìn những ngọn đồi đất ở bên kia suối, hình như nàng đang trầm tư nhưng cũng có vẻ vô tâm mà thôi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cứ đưa cặp mắt đầy hy vọng chăm chăm nhìn nàng.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người nhỏ nhắn từ trong bóng tối rừng mai hiện ra, dưới ánh sáng vùng trăng có thể trông thấy đối phương là một thiếu nữ áo xanh khá xinh đẹp.

Hình như Quan Lạc Hiệp Thiếu đã phát giác, nhưng y không quay đầu ra sau, chỉ cất giọng lạnh lùng nói:

- Ai đó?

Thiếu nữ áo xanh không lên tiếng trả lời, cô ta cứ thoăn thoắt đi về hướng hai người.

Võ Lâm Tiên Cơ xoay nửa người qua, kêu ồ một tiếng.

Quan Lạc Hiệp Thiếu mới trầm tĩnh từ từ quay người sang, y thoạt trông thấy đối phương, bất giác mặt mày biến sắc, thất kinh nói:

- Tiểu Thanh, là người ư?

Người vừa hiện thân chính là Khương Tiểu Thanh, bạn hữu kết giao từ thời niên thiếu của Quan Lạc Hiệp Thiếu chứ không ai xa lạ hết.

Cô ta cũng khá xinh đẹp, thế nhưng so với Võ Lâm Tiên Cơ thì thua xa.

Khương Tiểu Thanh đưa cặp mắt u oán chăm chăm nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu một cái sau đó quay sang nhìn Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Quả thực không hổ thẹn với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chút nào!

Võ Lâm Tiên Cơ cất giọng lạnh nhạt nói:

- Người cũng khá đẹp đấy, người là ai vậy?

- Ta tên là Khương Tiểu Thanh!

-Ồ! Có việc chi chăng?

Khương Tiểu Thanh cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Có phải ta đã phá vỡ chuyện tình của hai vị chăng?

Câu nói này tràn đầy mùi vị ghen tuông.

Thế nhưng không ngờ Võ Lâm Tiên Cơ lại chẳng giận dữ gì cả, nàng vẫn cười thật tươi, nói:

- Này Tiểu Thanh cô nương, ta và công tử mới gặp lần đầu thôi. Trông tình hình người là bằng hữu của Phương công tử, hình như câu nói lúc nãy... hơi quá đáng một chút!

Khương Tiểu Thanh bĩu môi nói:

- Trăng đêm, hoang dã, giai nhân và tài tử, ta cho rằng chẳng quá đáng chút nào cả!
Quan Lạc Hiệp Thiếu tiến lên hai bước, cất giọng dịu dàng nói:

- Tiểu Thanh, người đến Phủ Châu có việc chi chăng?

Hai mắt Khương Tiểu Thanh đỏ bừng lên nói:

- Tìm người!

- Tìm ta!

- Đúng thế!

- Có việc gì chăng?

- Đương nhiên phải có việc rồi, ta muốn hỏi người một điều!

- Muốn hỏi ta một điều?

- Đúng thế!

Quan Lạc Hiệp Thiếu đã ý thức được là điều gì rồi, y bèn ung dung nói:

- Nay Tiểu Thanh, nàng ở tại đâu, có điều gì... ta sẽ quay lại tìm, nàng từ từ hãy nói...

Khương Tiểu Thanh nghiêng rằng, nói:

- Không, ta muốn hỏi người ngay bây giờ, người từng nói rằng yêu thương ta, cũng từng bảo rằng ngoại trừ ta ngoài ra chẳng cưới ai hết, chúng ta chẳng có ngày nào xa nhau cả, người nói rằng người yêu ta tha thiết?

Mặt mày Quan Lạc Hiệp Thiếu nóng bừng lên, y lén lút liếc nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, ấp úng nói:

- Tiểu Thanh, ta... chỉ xem người như là muối muối thế thôi.

Tức thì mặt mày Khương Tiểu Thanh thảm biến, toàn thân run lấy bầy, nói giọng hót hải:

- Đây là câu trả lời của người sao?

Dù kinh nghiệm của Quan Lạc Hiệp Thiếu đối phó với nữ nhân già dặn đến đâu đi nữa, gặp trường hợp hai nữ nhân cùng xuất hiện như vậy, y cũng chẳng còn tài ba gì để thi thố, thế rồi y gượng cười nói:

- Tiểu Thanh, việc của hai chúng ta về sau từ từ hãy nói, có được không?

Khương Tiểu Thanh lắc đầu, nói giọng u oán:

- Không cần thiết về sau nữa, đồng thời cũng chẳng có gì để nói nữa, người chỉ trả lời một tiếng phải hay không thế là đủ rồi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu tỏ vẻ khó xử nói:

- Tiểu Thanh, thế là người làm khó dễ ta rồi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa nói vừa cười y như đang dỗ ngọt một trẻ nhỏ, nói tiếp:

- Từ nhỏ người đã rất nghe lời ta, bây giờ hãy cố gắng nghe lời lần nữa nào...

Khuông Tiểu Thanh lạnh lùng ngắt lời nói của y:

- Đúng thế, nhưng bây giờ ta phát hiện rằng ta bị đánh lừa, người lấy mất trái tim ta lại ném dưới đất, sau đó chà đạp nó, chẳng phải lúc này người đang cầu hôn với mỹ nhân này đó sao? Nay Phương Nhất Cung ta không nghe lời nói đường mật của người nữa, người cứ nói đi, lời nói trước kia của người còn giá trị hay không?

Quan Lạc Hiệp Thiếu lại liếc mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, sắc đẹp bất khả kháng cự ấy đã làm cho y thêm phần can đảm, nghiêng răng giọng cười nói:

- Lúc này khác với khi trước, Tiểu Thanh, chúng ta đều lớn cả, ta mãi mãi xem người như muội muội...

Mặt mày Khuông Tiểu Thanh trầm biến, suýt chút nữa khóc òa lên, trái tim của cô ta tan nát hết, thế nhưng đứng trước mặt Võ Lâm Tiên Cơ, nàng không thể khóc, nàng cố kiềm giữ nước mắt không cho nhỏ xuống, u oán hóa ra hận, một hồi thật lâu nàng mới thốt ra được câu nói:

- Quả nhiên người đã đổi lòng!

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng u oán:

- Phương công tử, Khuông cô nương và người là bạn kết giao từ thời niên thiếu, thế thì tình cảm này trân quý vô cùng, ta với thân phận là người ngoài cuộc, thành thật khuyên công tử chớ phụ tình nàng.

Khuông Tiểu Thanh đưa cặp mắt cảm kích nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, nàng không ngờ đối phương lại nói chuyện thay cho mình như vậy.

Quan Lạc Hiệp Thiếu đánh liều, nói:

- Nay Tiên Cơ, ta đang chờ đợi nàng trả lời một câu nói dứt khoát?

Trông tình hình, y đã mê giang hồ đệ nhất mỹ nhân này thực rồi, y chẳng còn quan tâm đến Khuông Tiểu Thanh, người tình cũ nữa.

Khương Tiểu Thanh giậm chân lia lịa, giận dữ nói:

- Phương Nhất Cung, không ngờ ngươi là một tiểu nhân vô tình vô nghĩa đến thế, xem như ta đã đui mù bấy lâu, từ rày về sau, hai chúng ta nhất đao lưỡng tuyệt, thế nhưng nói cho ngươi hay, ta mãi mãi hận ngươi!

Nói xong, lấy hai tay bịt mắt, quay người chạy như gió.

Quan Lạc Hiệp Thiếu lớn tiếng gọi nàng:

- Tiểu Thanh...

Nhưng Khương Tiểu Thanh đã biến mất trong cánh rừng mai rồi.

Trong lòng Quan Lạc Hiệp Thiếu bất giác buồn bã vô cùng, dù gì y và nàng cũng là đôi tình lữ yêu thương từ thời niên thiếu, thế nhưng sức cảm dỗ của hiện thực quá lớn mạnh, khi một người bất luận người đó là nam hay là nữ, một khi mê luyện một sự vật gì đó thì trở nên mù quáng, không còn trông thấy lợi hại gì hết.

Tức thì bầu không khí yên tĩnh đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Quan Lạc Hiệp Thiếu lấy hết can đảm nói:

- Đào cô nương, trong lòng ta chỉ có mỗi một mình nàng!

Y không gọi bằng Tiên Cơ nữa mà đổi lại kêu nàng bằng Đào cô nương, điều này chứng minh y đã tiến lên một bước nữa, đồng thời quyết không khi nào thay đổi tâm ý.

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng lạnh lùng:

- Đúng thế, trong lòng của công tử chỉ có ta, nhưng đó là sau khi Khương Tiểu Thanh bị trục xuất khỏi lòng ngươi.

Câu nói này rất có phân lượng, tức thì Quan Lạc Hiệp Thiếu cứng họng chẳng nói nên lời nào nữa.

Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Nay Phương công tử, ta xin cáo từ.

Quan Lạc Hiệp Thiếu gơ tay cản lại, nói:

- Đào cô nương, ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta kia mà?

Võ Lâm Tiên Cơ bất tiện trực tiếp từ chối y, khẽ cười một tiếng, sau đó nói giọng ôn tồn rằng:

- Xin công tử thông cảm, đây là đại sự, ta... cần suy nghĩ kỹ lại!

Quan Lạc Hiệp Thiếu hỏi tới:

- Đào cô nương cần suy nghĩ bao lâu, đến bao giờ cô nương mới phúc đáp tại hạ đây?
Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Không cần chờ phúc đáp nữa, nàng không khi nào gả cho người đâu?

Âm thanh vang tới bất thình lình, làm cho hai người giật bắn người lên.

- Ai đó?

Y luôn luôn ngạo nghễ, mắt nhìn bốn bề chẳng có ai hết, cho nên đã phách lối la hét như thế.

Một người nông thôn đầu đội nón rơm từ từ xuất hiện.

Cách ăn mặc này ở chốn giang hồ không có người thứ hai.

Quan Lạc Hiệp Thiếu hốt hải nói:

- Ngươi Lang, không ngờ là ngươi!

Võ Lâm Tiên Cơ cũng thất kinh kêu lên một tiếng:

- Là ngươi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Hai người đã quen biết với nhau?

Trần Gia Lân không thèm đếm xỉa đến Quan Lạc Hiệp Thiếu, quay mặt đối diện với Võ Lâm Tiên Cơ, mặc dù hắn đã cố gắng đè nén cơn xúc động của mình, thế nhưng toàn thân vẫn run lẩy bẩy, nói giọng run run:

- Nay Ngọc muội, ta có đôi lời muốn nói với nàng!

Quan Lạc Hiệp Thiếu thoát nghe hắn thốt ra hai chữ "Ngọc muội" mặt mày đại biến sắc. Đây là cách xưng hô rất thân thiện của nam nữ, đã nói lên mối quan hệ của đôi bên chẳng phải tầm thường.

Võ Lâm Tiên Cơ cũng mặt hơi biến sắc, nói giọng hốt hải:

- Ngươi xưng hô ta như thế sao?

Trần Gia Lân đau lòng nói:

- Ngọc muội, xin nàng chớ hành hạ ta nữa, ta đã có lỗi với nàng!

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Chẳng phải ngươi muốn giết ta đó ư?

Trần Gia Lân nói giọng thê lương:

- Ngọc muội, đó là hiểu lầm, ta... ta ân hận quá thế!

Hắn dứt lời, liền quay sang nói với Quan Lạc Hiệp Thiếu rằng:

- Các hạ có thể rời khỏi đây được rồi!

Có lẽ từ nhỏ đến lớn chưa có một ai đối đãi với Quan Lạc Hiệp Thiếu như bây giờ, sắc mặt của y trở nên khó xem vô cùng, y không thể nào đoán biết rốt cuộc quan hệ của đôi bên là thế nào, nhưng bảo y buông tay một cách hồ đồ như vậy thì không thể nào được.

- Ngươi bảo ta rời khỏi đây?

- Các hạ không còn lý do gì phải lưu lại đây nữa!

- Tại sao thế?

- Chẳng tại sao hết, thì ngươi cứ rời khỏi đây đi!

- Này Ngư Lang, chớ ngạo nghễ quá thế, ta chẳng sợ ngươi đâu...

- Không ai sợ ai hết, ta mời ngươi rời khỏi đây, thế là lịch thiệp lắm rồi đấy!

- Nếu không lịch thiệp thì thế nào nữa?

- Vậy thì khó nói rồi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu quay sang nhìn Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Đào cô nương, ngươi nói sao bây giờ?

Võ Lâm Tiên Cơ từng bị Trần Gia Lân truy sát tại Phổ Độ am, nên nàng vẫn còn sợ hãi, nàng suy nghĩ giây lát, sau đó nói với Trần Gia Lân rằng:

- Có điều gì ngươi cứ việc nói, Phương công tử lưu lại đây làm chúng cũng được!

Tức thì Trần Gia Lân đờ người ra tại chỗ luôn, trong tình hình nàng vẫn chưa hồi đầu, thế nhưng những việc bí mật này làm sao nói cho người thứ ba nghe được đây? Lòng áy náy hổ thẹn khiến hắn không thể nổi giận, hắn nghiêng răng nói:

- Này Ngọc muội, chúng ta cần phải nói chuyện riêng với nhau?

Võ Lâm Tiên Cơ chẳng do dự chút nào nói:

- Trần thiếu hiệp, chẳng có việc gì mà không thể nói cho người khác nghe, giữa chúng ta không hề có quan hệ, có cần thiết nói riêng với nhau làm gì.

Thần sắc Quan Lạc Hiệp Thiếu có thay đổi ngay, y biết rằng Võ Lâm Tiên Cơ không bằng lòng nói chuyện riêng tư với Ngư Lang, có lẽ Ngư Lang không tự lượng sức đã tự tác đa tình, đồng thời Võ Lâm Tiên Cơ cố ý bảo mình làm Hộ Hoa sứ giả, đây là cơ hội lấy lòng người đẹp, bất luận Ngư Lang có lai lịch như thế nào, mình quyết không thể nào rút lui cả.

Trần Gia Lân xuống nước cầu hòa nói:

- Này Ngọc muội, ta xuất giang hồ chính là để tìm nàng, ta đã tìm được lão thầy thuốc giang hồ nọ rồi, lão đã nói hết mọi việc cho ta hay, Ngọc muội, nàng... chớ làm khổ lấy mình!

Võ Lâm Tiên Cơ kinh ngạc nói:

- Này Trần thiếu hiệp, ngươi đang nói gì đó? Ta hoàn toàn nghe chẳng hiểu gì hết!

Lòng Trần Gia Lân đau như cắt, tại sao một nữ nhân hiền hậu nhu mì bỗng phức chốt lại đối tính như vậy ư?

Nàng đã không niệm tình phu thê đã đành, chẳng lẽ quên bằng tình mẫu tử nữa sao?

Hắn suy nghĩ đến đây bèn cố đè nén cơn bi thương nói tiếp:

- Này Ngọc muội, chẳng lẽ ngươi đành lòng bỏ con thật hay sao?

Võ Lâm Tiên Cơ tròn xoe hai mắt, lùi ra sau một bước, nói giọng xúc động:

- Con ư? Ngươi nói gì thế? Trần... thiếu hiệp, ngươi nên tìm một thái y khám bệnh xem thế nào...

Quan Lạc Hiệp Thiếu nhủ thầm trong bụng: "Trông Ngư Lang này ăn nói lộn lạo, chẳng lẽ hắn là người mắc bệnh tâm thần ư?"

Y suy nghĩ đến đây, bèn trầm giọng nói:

- Ngư Lang, ngươi hãy rời khỏi đây đi, chớ ăn nói vớ vẩn làm gì nữa!

Trần Gia Lân đang nổi sùng, chưa tìm được đối tượng để trút giận, bỗng nghe Quan Lạc Hiệp Thiếu lên tiếng, tức thì nổi cơn thịnh nộ, trợn ngược hai mắt tiến tới một bước, nói:

- Ta ăn nói vớ vẩn thế nào đâu?

Mặt Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh như tiền nói:

- Tại hạ vị tình mối thâm giao giữa lệnh sư và gia phụ ở năm xưa, cho nên mới nhượng bước người, chớ tưởng rằng tại hạ sợ người, chẳng lẽ lệnh sư không nói cho người hay danh húy của gia phụ chẳng?

Tức thì Trần Gia Lân lại ngăn người ra tại chỗ ngay. Hắn lại liền tưởng đến một màn khi đối tượng thoát vừa trông thấy mình rút thanh kiếm cùn đầu ra, lúc còn ở vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang, đối phương đã lập tức tự động nhượng bước, chẳng lẽ giữa sư phụ và phụ thân y có mối quan hệ gì thật sao?

- Lệnh tôn là ai thế?

Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Võ Bảo Chi Chủ Vương Oai!

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Chưa hề nghe nói bao giờ cả!

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Họ Trần kia, lệnh sư Bán Bán Kiếm Khách Phỉ Hoa Dung rất trọng nghĩa, mặc dù lão đã ẩn tích giang hồ, chắc không đến nỗi lão nhân gia người không hề đề cập một người bạn chí thân với người như vậy được chứ?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Các hạ lầm rồi, gia sư không phải họ Phỉ, đồng thời cũng không phải là Bán Bán Kiếm Khách gì hết!

Quan Lạc Hiệp Thiếu nghe nói thế, bất giác ngăn người ra giây lát, bỗng la lớn nói:

- Phải rồi, tại hạ nhất thời bất cẩn, lầm xem người là truyền nhân của bậc cha chú, binh đao của Bán Bán Kiếm Khách là thanh trường kiếm đứt đôi, mà thanh kiếm của người chỉ cùn đầu thôi.

Như thế Quan Lạc Hiệp Thiếu không còn điều gì cấm kỵ nữa, thần sắc của y lại phục hồi với vẻ cao ngạo ngay.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Té ra là nguyên nhân như vậy, chẳng biết bọn Hồng Hoa sứ giả có phải cũng đã lầm xem mình là truyền nhân của Bán Bán Kiếm Khách hay không, nên họ chẳng bằng lòng đối địch với mình...."

Hắn suy nghĩ đến đây, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Nay các hạ, người sáng tỏ rồi chứ, bây giờ người rời khỏi đây?

Quan Lạc Hiệp Thiếu hoàn toàn thay đổi thái độ, bữu môi kêu hừ một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, biết điều thì rời khỏi đây mau, tại hạ buông tha ngươi lần này đây.

Trần Gia Lân hấp tấp muốn đàm phán với ái thê, hấn không còn chịu nổi nữa, giơ tay sờ vào cán kiếm nói:

- Các hạ có đi khỏi đây không thì nói?

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười ha hả một tiếng nói:

- Không đi đâu hết, nếu ngươi không tự lượng sức, bản hiệp thiếu sẽ bảo ngươi bò dưới đất để đi cho mà coi!

Khí thế y hung hăng lấn hiếp người, hình như chẳng xem Trần Gia Lân vào đâu hết.

Mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ bỗng biến sắc, hốt hải nói:

- Nay Phương công tử, chớ nên động võ!

Quan Lạc Hiệp Thiếu hào khí xung thiên nói:

- Đào cô nương, nàng chớ ngại, tại hạ quyết phải dạy cho tiểu tử mắc chứng bệnh điên này một phen mới được, bằng không về sau hấn vẫn quấy rầy nàng thôi, mời nàng hãy lui ra xa một chút!

Lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục, kêu keng một tiếng rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn, la lớn nói:

- Họ Phương kia, ngươi chuẩn bị tự vệ đi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, cũng lập tức rút kiếm ra khỏi bao luôn.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

- o O o -